

சதவீ தத்தினர். ஆனால், உலகப் பரப்பில் உள்ள நீர்வள ஆதாரம் வறும் 4 சதவீ தம் தான். புவியைப் பட்டையாக்கிறது. உயிராதாரமான நீர் பற்றாக்கையாகி வருகிறது” என்றெல்லாம் கவலையோடு முன்னுரையாக இந்த வரவை அறிக்கை கிறுகிறது. பின்னர் “கவலைப்படாதே சகோதரா! இதோ நீர்வள கிடத்தை விட்டது; இயற்கை மலையாளங்களையும் நீராதாரங்களையும் தனியார் முதலாளிகளுக்கு விற்று விட்டா” என்கிறது.

புதிய தசையின் நீர் கொள்கையின்படி, தண்ணீர் சேவை தனியார் வசம் இருக்காமல். இருப்பினும், மாநில அரசுகளும் உள்ளாட்சி அமைப்புகளும் குடிமக்களுக்கு அத்தியாவசியமான குறைந்தபட்ச அளவு தண்ணீர் கைக் கொடுக்க உத்தரவாதப்படுத்த வேண்டாமல். அதாவது, அரசாங்கங்கள் தனியாரிடமிருந்து தண்ணீர் கைப் பணம் கொடுத்து வாங்கி மக்களுக்குக் கொடுக்க வேண்டும். இந்தத் தண்ணீர் கை “இலவசத் தண்ணீர்” அல்லது “விலையில்லாத தண்ணீர்” என்ற பெயர் வகைக்கும் உரிமை மட்டுமே அரசாங்கத்திடம் இருக்கும். ஏனெனில், சேவை அளிப்பவர் என்ற பொறுப்பை அரசாங்கங்கள் பிடிப்பியாகக் கைவிட வேண்டும் என்கிறது இக்கொள்கை.

மின்சார ஒழுங்குமுறை ஆணையம் போன்று நீர் ஒழுங்குமுறை ஆணையம் ஒன்று அமைக்கப்படாமல். அது கட்டண நிர்ணயம், நீர் ஒதுக்கீடு, கண்காணித்தல், ஆலோசனை வழங்குதல் முதலானவற்றைச் செய்யாமல். மின்சாரக் கட்டணத்தலை மின்சார ஒழுங்குமுறை ஆணையம் நிர்ணயிப்பதைப் போல, தண்ணீர் ஒழுங்குமுறை ஆணையம் தண்ணீர் கட்டணத்தலை நிர்ணயிக்காமல்.

அப்படியானால் தண்ணீர் விலை எவ்வளவு? நீர்த் திட்டங்களின் நிர்வாகம், விநியோகம், செயல்பாடு, பராமரிப்பு ஆகியவற்றுக்கான செலவுகளை முழுமையாக வசூலிக்கின்ற வகையில் கட்டணம் தீர்மானிக்கப்பட வேண்டாமென்று கருத்துவாதிக்காரனைப் போல கிறுகிறது இக்கொள்கை அறிக்கை.

அதாவது, காசிலிருந்தால் குடிநீர் கிடைக்கும். இல்லையென்றால், நாவறண்டு குடிமக்கள் சாக வேண்டும் என்கிறது, இந்தக் கொள்கை அறிக்கை. அதேசமயம், தனியார் நிறுவனங்கள் கழிவுநீர் கைச் சூத திகரிக் கவும், மறுசுழற்சி செய்யவும் அரசாங்கம் மானியம் அளிக்க வேண்டும் என்கிறது. சாதாரணக் குடிமக்கள் தண்ணீர் குடிக்கக் கட்டணம் செலுத்த வேண்டாமல். தண்ணீர் முதலாளியாய் இருந்தால் மானியமும் ஊக்கத்தொகையும் தரப்படாமல்.

இந்த வரவை அறிக்கை இந்திய ஆட்சியாளர்களால் உருவாக்கப்பட்டதல்ல. “தசையின் நீராதார திட்ட வரவைக்கான பரிசீலனை சீர்திருத்தங்களாக்கான திசை வழிகள்” என்ற

அறிக்கையை உலக வங்கியின் கீழ் இயங்கும் “நீர் ஆதாரக் குழு2030” என்ற அமைப்பு இந்திய அரசின் திட்டக் குழுவிற்கு வழங்கியது. இந்த “நீர் ஆதாரக் குழு2030” என்ற அமைப்புக்கு கோக், பெப்சி, யுனிலீவர், கார்கில், மெக்கன்சி முதலான பன்னாட்டு ஏகபோக நிறுவனங்கள் நிதிவழங்கும் புரவலர்களாக உள்ளன.

இந்த நீர் ஆதாரக் குழு, கடந்த 2011 அக்டோபரில் இந்திய திட்டக் கமிஷனுக்கு அளித்த திசைவழி அறிக்கைதான், அப்படியே எந்த மாற்றமும் இன்றி “தேசிய நீர் கொள்கை2012” என்ற பெயரில் இந்திய அரசால் வெளியிடப்பட்டுள்ளது. இந்த நகல் கொள்கை அறிக்கை தயாரிப்பதில் சிலவாக் கு சலுத் திய பரூத் தொழில் நிறுவனங்கள், இப்போது இந்த அறிக்கையை வரவற்று ஆதரிக்கின்றன.

ஃபிக்கி எனும் பெரும்தலாளிகளின் சங்கத்தின் மூதுநிலை துணை இயக்குநரான ரொமித் சன், தண்ணீர் குக்கு முறையான விலை வரைபுதன் மலம் தண்ணீர் வைண் விரயமாக குவதை தடுக்க முடியும் என்று இந்த வரவை அறிக்கையைப் பாராட்டுகிறார். இவையனைதும் பன்னாட்டு ஏகபோக நிறுவனங்கள் மற்றும் தரகுப் பெரும்தலாளிகளின் கொள்கைகாகவதே தண்ணீர் தனியார் மயமாக கப்படுகிறது என்பதையும், ஆட்சியாளர்கள் அவர்களின் கைகாலிகளாக இருப்பதையும் மீண்டும் நிரூபித்துக் காட்டியுள்ளது.

ஏற்கனவே உள்ள 2002ஆம் ஆண்டின் தேசிய நீர் கொள்கையானது, பொது நீராதாரங்களில் பயன்பாட்டிற்கான முன்னுரிமையைத் தீர்மானித்திருந்தது. இதன்படி, குடிநீர், விவசாயம், நீர்மின்சாரம், சுற்றுச்சூழல், விவசாயம் சார்ந்த மற்றும் சாராத தொழில்கள், போக்குவரத்து மற்றும் இதர பயன்பாடு என்ற வரிசையில் முன்னுரிமை தீர்மானிக்கப்பட்டிருந்தது. இப்போதைய வரவை அறிக்கையில் இத்தகைய முன்னுரிமை தீர்மானிக்கப்படவில்லை.

அதாவது, குடிநீர் இல்லாமல் மக்கள் தவித்தாலும், தண்ணீர் இல்லாமல் விவசாயப் பயிர்கள் கருகிக் கொண்டிருந்தாலும் அவற்றுக்கு முன்னுரிமை தரப்படாமல், பன்னாட்டு ஏகபோக நிறுவனங்களும் தரகுப் பெரும்தலாளிகளின் தொழிற்சாலைகளும், வாட்டர் போலோ போன்ற தண்ணீர் நடக்கும்

மேட்டுக்குடியினரின் களேக்கை விளையாட்டுகளுக்கும் தண்ணீர் தாராளமாகத் தரப்படும். இதையாரும் களேவி கடைக்க முடியாது.

இந்திய அரசியல் சட்டத்தில் அதிகாரம் குறித்த பிரிவுகளில் மத்தியப் பட்டியல், மாநிலப் பட்டியல், பொதுப் பட்டியல் என மூன்று பகுதிகள் உள்ளன. இதில் மாநிலப் பட்டியலின் 17வது பிரிவில் பாசனம், கால்வாய்கள், நீர்த்தேக்கம், நீர்மின்சாரம் ஆகியவை உள்ளன. புதிய வரவைக் கொள்கையானது, மாநில அரசின் அதிகாரத்தை மறுத்து, பொது அதிகாரப் பட்டியலுக்கோ அல்லது இந்திய அரசின் நேரடி அதிகாரத்துக்கோ மாற்றியமைக்க ஒரு சட்டம் உருவாக்கப்பட வேண்டுமென்கிறது.

1882ஆம் ஆண்டின் இந்திய சொத்துக்களின் மீதான உரிமை கட்டுப்பாடு சட்டம் திருத்தப்பட்டு, நிலத்தின் மீது நிலச் சொந்தக்காரர்களுக்கு உரிமையில்லை என்று மாற்ற வேண்டுமென்கிறது புதிய கொள்கை. ஒரு ஊரில் பொதுச் சொத்தாக உள்ள ஏரியோ அல்லது வளமான நீர் நிறைந்த ஒரு விவசாயியின் கிணறோ இருந்தால், இனிமேல் அவை அவர்களுக்குச் சொந்தமில்லை. அதனைக் கட்டுப்படுத்தி விநியோகிக்கும் பொறுப்பை ஒழுங்குமுறை ஆணையம் பறித்துக் கொள்ளும்.

குடிமக்களுக்கு அடிப்படையைத் தவையான பாதுகாக்கப்பட்ட குடிநீர் கிடைக்க அரசாங்கம் உத்தரவாதம் செய்ய வேண்டும் என்று இந்த நகல் அறிக்கை கமிஷனாலும், இதனை குடிமக்களின் அடிப்படை உரிமையாகக் கட்டமாகக் கருதுமாறுபடுத்த வேண்டும் என்று இந்த அறிக்கை பரிந்துரைக்கவில்லை.

அத்தியாவசியத் தவையான பால், மின்சாரம் போன்றவற்றைப் போலவே குடிநீர் கிடைக்கவும் உத்தரவாதம் செய்துள்ளோம், காசுள்ளவர்கள் தாராளமாக வாங்கிக் கொள்ளலாம் என்று அரசு அறிவிக்க வேண்டியதுதான் பாக்கி.

தன்னமரிக் காவிலுள்ள ஏழை நாடான ஈக் வடார், மனித இனம் மட்டுமின்றி இயற்கையும் உரிமைகளைப் பெற்றிருப்பதாக 2008ஆம் ஆண்டில் சட்டம் இயற்றியது.

இதன் படி இயற்கையின் அங்கமான மலகைளும் ஆறுகளும் ஏரிகளும் பொதுச் சொத்தான தங்களை வணிகப் பொருளாகக் கவதையே, கழிவுகளைக் கொட்டி நாசமாகக் கவதையே எதிர்த்து தங்களது வாழும் உரிமைக்காக, தங்கள் சார்பில் மனித இனத்தகைக் கொண்டுவழக்குத் தொடர்பு போராட முடியும்.

ஈக் வடார் நாட்டின் வழியில் பொலிவியாவும் புதிய சட்டத்தை இயற்றியுள்ளது. “தாய்மண் சட்டம்” என்றழைக்கப்படும் இச்சட்டம், மனித இனத்துக்கு இணையாக இயற்கைக்கும் சமமான உரிமைகளை அளித்துள்ளது. இதன்மேலும் 12 நாட்கள் சட்டமாக ஆலோசித்து வருகின்றன. அனதத்துலக மனித உரிமைப் பிரகடனத்தின் வழியில் தாய்மண்ணின் உரிமைக்கான பிரகடனத்தை ஐ.நா. மன்றம் அங்கீகரிக்க வணேடும் என்று பொலிவியா முன்மொழிந்துள்ளது. ஆனால், அமெரிக்காவின் அடிமையாகவும் அடியாளாகவும் இருந்துகொண்டு வல்லரசாகத்துடிக் கும் இந்திய அரசோ, தண்ணீர் ரதைத் தனியார் மயமாக்க மீர்க்கமாக செயல்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறது.

தண்ணீர் வியாபாரம் என்பது நமது பண்பாட்டிற்கு எதிரான கொடுஞ்செயல். அடிப்படையான மனித உரிமைக்கு எதிரான அநீதி. இயற்கையின் நியதிக்கு எதிரான வன்கொடுமை. உயிரினங்களைப் பிண்டலோடு அழிக்கும் பயங்கரவாதம். தண்ணீர் தனியார் மயம் என்பது மறுகாலநியாதிக் கத்தின் கோர வடிவம். எனவே தண்ணீர் ரை எவனுகும் தனியுடமையாகக் கட்டாது. தண்ணீர் ரை வணிகச் சரக்காகக் கட்டாது. உணவு இல்லாமல் கட்ட பல நாட்கள் மனிதனால் உயிர் வாழ முடியும். ஆனால், தண்ணீர் இல்லாமல் மனிதனால் ஓரூ நாட்கள் கட்ட உயிர் வாழ முடியாது. எனவே நாம் உயிர் வாழ வணேடும் நாலே இத தனியார் மயத்தை இன்றே இப்பொழுதே எதிர்த்துப் போராடி வீழ்த்த வணேடும்.

- புதிய ஜனநாயகம், ஏப்ரல் – 2012

source: <http://www.vinavu.com/2012/04/14/national-water-policy/>

